

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoP/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113222495
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113222495.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci starostlivosti o maloletú: A. P., nar. XX. E. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, matky: H. P., nar. X. O. XXXX, bytom P. XXX/XX, G. F., zast. advokátkou JUDr. Máriou Jezerskou, Hlavná 42, Trnava a otca: Ing. H. P., nar. X. X. XXXX, bytom V. M. XX, V., zast. splnomocnenkyňou: advocatius s.r.o., Palackého 12, Bratislava, o predbežné opatrenie, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 19. decembra 2013 č. k. 16P/58/2013 - 94 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa m e n í tak, že nariaďuje predbežné opatrenie, ktorým

1. maloletú A. ponecháva v starostlivosti matky;

2. upravuje styk otca s maloletou A. tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletou A. každý párný týždeň v stredu a v sobotu v čase od 16.00 hod. do 18.30 hod., každý nepárny týždeň v utorok a v piatok v čase od 16.00 hod. do 18.30 hod., pričom matka má právo byť prítomná pri výkone styku otca s maloletou s tým, že je povinná maloletú na styk v určenom čase pripraviť a otcovi v mieste svojho bydliska odovzdať a otec je povinný v určenom čase maloletú matke na rovnakom mieste vrátiť.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa na základe návrhu otca nariadil predbežné opatrenie, ktorým upravil styk otca s maloletou A. P., nar. XX.X.XXXX tak, že otec je oprávnený sa s ňou stýkať každý párný týždeň pondelok, stredu a piatok vždy v čase od 16.00 hod. do 18.30 hod. a v nedeľu od 10.00 hod. do 12.30 hod., každý nepárny týždeň v utorok a vo štvrtok vždy od 16.00 hod. do 18.30 hod. a v sobotu od 10.00 hod. do 12.30 hod. s tým, že otec si maloletú prevezme a odovzdá pred bytom matky. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 76 ods. 1 písm. b/ a f/ ako aj ustanovením § 102 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne potom záverom o tom, že doposiaľ neboli žiadnym spôsobom obmedzené rodičovské práva otca, teda má právo na styk, pričom otázka zverenia maloletej do osobnej starostlivosti bude rozhodnutá v konečnom rozhodnutí vo veci samej, preto v danom štádiu konania nie je možné otcovi brániť v styku s maloletou, na ktorý má zákonný nárok. Keďže medzi rodičmi nebola možná dohoda, javí sa nariadenie predbežného opatrenia na dočasnú úpravu pomerov účastníkov ako dôvodné, keď je v záujme maloletej, aby nedošlo k vzájomnému odcudzeniu s otcom, obzvlášť s prihliadnutím na jej vek a vytváranie sociálnych a citových väzieb. Za daného stavu považoval prvostupňový súd s odvolaním sa na ust. § 25 Zákona o rodine primeranú úpravu styku v súlade s návrhom otca tak, aby bol zabezpečený pravidelný kontakt s maloletou, jej zdravý vývoj a rozvíjanie vzťahu s otcom. Upravený styk nepovažoval súd prvého stupňa svojim rozsahom za taký, ktorý by prevyšoval nevyhnutnú mieru, jedná sa o krátke časové intervaly, a teda skutočne primeraný, aspoň minimálny rozsah stretávania sa otca s maloletou na rozdiel od bežnej úpravy styku, ktorá býva spravidla vo väčšom rozsahu. Nariadenie predbežného opatrenia sa javilo nevyhnutným aj z dôvodu, že rodičia nie sú schopní vzájomnej komunikácie a táto skutočnosť

nie je na prospech maloletej, preto je dôvodná obava, že bez úpravy styku nebude tento realizovaný v dostatočnom rozsahu, i keď matka v zásade nebránila styku otca s maloletou, uvedený časový priestor sa javí dostatočný na rozvíjanie vzťahu maloletej s otcom s prihliadnutím na budovanie sociálnych väzieb v útlom veku a práve diametrálne rozdielne názory rodičov, ktoré môžu mať negatívny vplyv na rozvoj maloletej. Vzhľadom k tomu, že otec má zákaz vstupu do obydlija matky (Uznesenie OS Trnava č. k. 17C/306/2013-2 zo dňa 21. októbra 2013), prevzatie a odovzdanie dieťaťa súd neurčil v byte, ale pred bytom matky.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie matka, navrhla ho zmeniť tak, že maloletá sa predbežne ponecháva v jej starostlivosti a v časti úpravy styku rozhodnúť tak, že bude styk otca s maloletou zakázaný, resp. že návrh otca na úpravu styku sa zamietá. V odôvodnení odvolania uviedla, že od 15. októbra 2013 s otcom maloletej ako rodičia nežijú v spoločnej domácnosti a to nie z dôvodu „jej rozhodnutia“, ale z dôvodu, že pre násilné správanie sa otca, ktorý bol najskôr Obvodným oddelením PZ Trstín vykázaný zo spoločného obydlija a následne mu bolo predbežným opatrením Okresného súdu Trnava č. k. 17C/306/2013-25 zo dňa 21.10.2013 zakázané vstupovať do domu s. č. XXX nachádzajúceho sa na parc. č. 385 kat. úz. G. F. zapísaného na liste vlastníctva č. XXX. Od uvedenej doby osobnú starostlivosť o maloletú zabezpečovala výlučne sama. Návrhom na predbežné opatrenie požadoval otec výlučne úpravu styku s maloletou, avšak v konaní o vydanie predbežného opatrenia súd nie je viazaný návrhom, keďže ide o konanie, ktoré je možné začať aj bez návrhu (§ 81 ods. 1 O.s.p.), preto ak chcel súd prvého stupňa rozhodnúť o úprave styku otca s maloletou, mal si v prvom rade vytvoriť právny podklad pre takéto rozhodnutie, ktorým je ustálenie osoby toho rodiča, ktorý by mal mať dieťa vo svojej starostlivosti. Až v náväznosti na prijatie takéhoto rozhodnutia v koho osobnej starostlivosti sa dieťa ponechá, alebo má byť odovzdané, bolo možné vyriešiť predbežne i otázkou práva otca na styk s dieťaťom. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné aj z dôvodu, že tento nerešpektoval, ani nezisťoval denný režim maloletej, nebral ohľad na jej útlý vek a potrebu úpravy styku v nevyhnutnej miere, keď navyše maloletú dojčí a na pojednávaní uviedla, že dieťa zvykne ešte zaspávať na prsníku a spinká niekedy aj v doobedňajších hodinách, pravidelne však v poobedňajších hodinách, väčšinou od 14.00 hod. do 16.00 hod..

Uviedla, že dňa 15.12.2013 sa realizoval styk v G. F. pred kostolom, kde chcel otec, aby dieťa odišlo s ním, pričom dieťa plakalo, odmietalo s ním ísť, dožadovalo sa jej prítomnosti. Snažila sa dieťa motivovať, pretože otec na tom trval a opätovne sa jej vyhráždal, že nepotrvá dlho a dieťa jej zoberie, a že ju dcéra o týždeň ani nespozná, že nemá svedkov, že mu nič nedokáže. Následne mu povedala, že si to natočí na fotoaparát, ktorý jej potom vytrhol z ruky a hodil na zem. Následne ju zbil, niekoľkokrát ju udel päťami do tváre. Všetko toto videla ich maloletá dcéra, ktorá panicky kričala a volala „moja maminka a tato no no...“. Od uvedenej doby maloletá odmieta ísť von, neustále sa dožaduje jej prítomnosti, v noci nespí, ak aj na chvíľu zaspí, strháva sa zo sna, upokojí ju tak, že si ju priloží na prsia. Mnohé z vecí, ktoré uviedla v zápisnici na úrade práce dňa 17.12.2013 chcela vysvetliť aj na súde prvého stupňa, napríklad prečo odmietala otca pri kojení, avšak jej to nebolo umožnené. Je pravdou, že zo začiatku manžel býval prítomný pri kojení, avšak neskôr, keď mala ísť kojiť tak si k nej zozadu prisadol, pričom počas kojenia jej stláčal prsia, bol očividne vzrušený. Toto jeho chovanie vždy dieťa rozrušilo, plakalo a kričalo „moje cici“, otec jej dával ruky preč. Kojenie bolo nepokojné alebo úplne nemožné. Keď ležala pri kojení, tak otec prišiel za ňou, ľahol si od chrbta a začal sa celý vzrušený o ňu obtierať, pričom pozoroval dieťa pri saní alebo ho dokonca hladkal, či držal za ruku. Toto jej bolo vyslovene nepríjemné aj vzhľadom k tomu, že otec mal s intímnyim stykom problémy, tento mali veľmi zriedkavo. Tvrdenie, že je psychicky labilná, nie je pravdivé, pretože sa nikdy psychiatricky neliečila, naopak psychiatrické problémy sú v rodine otca, ktorý má zdravotne postihnutú sestru, ktorá je psychiatricky liečená. Vzťah s postihnutou sestrou otec nezvládol, pretože túto si až chorobne na seba naviazal, keďže potreboval mať pocit, že je potrebný a chcený, čo vyústilo až do stavu, že ho sestra začala brať ako partnera. Od spomínaného incidentu dňa 15.12.2013 maloletá otca absolútne odmieta, preto za takej situácie nemôže dovoliť, aby otec dieťaťu svojim necitlivým prístupom ubližoval. Styk ako ho upravil súd prvého stupňa neumožňuje, aby aspoň jeden víkend v týždni mohla stráviť s dcérou sama. Je štandardné, že v konaniach vo veci samej sa bežne upravuje styk tak, aby jeden víkend mohlo dieťa tráviť s rodičom do starostlivosti ktorého je zverené. Pôvodne súhlasila s tým, aby súd upravil styk za jej prítomnosti a to jedenkrát, resp. dvakrát do týždňa v intervale dvoch hodín za jej prítomnosti, pričom pri styku chcela byť prítomná. Vzájomná skutočnosť, že maloletú kojí, jej nízky vek a naviazanosť na ňu, ako aj a vzhľadom k tomu, že otec nevie garantovať, že sa dieťaťom bude stýkať v prostredí, ktoré je vhodné pre jej zdravý

psychický vývoj a že sa bude vhodne chovať k maloletej. Vzhľadom k tomu je toho názoru, že toho času nie je v záujme maloletej, aby sa s otcom stretávala a to až do doby, v ktorej po znaleckom dokazovaní bude zistené, či správanie sa otca maloleťou neohrozuje na jej zdravom vývoji a či je vhodné obmedziť styk otca s maloletou, prípadne ho úplne zakázať.

Otec navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť ako vecne správne. Čo sa týkalo formálnej námietky matky, že prvostupňový súd v rámci predbežného opatrenia mal rozhodnúť aj o ponechaní maloletej v osobnej starostlivosti matky, čo by bolo aj potvrdením aktuálneho stavu práve takýmto výrokom a až po tomto rozhodnutí, prípadne upravovať styk otca s maloletou, túto nepovažoval za náležitú, pretože z pohľadu konania bolo nevyhnutné v rámci predbežného opatrenia rozhodnúť o úprave styku otca a dcéry, pretože jeho práva na styk s dieťaťom, resp. práva dcéry na styk s druhým rodičom boli ohrozené, resp. práve tento právny vzťah vyžadoval potrebu dočasnej úpravy. Súd nemá prečo predbežným opatrením rozhodovať o tom, že dieťa sa ponecháva v starostlivosti jedného z rodičov, pokiaľ sa dieťa už pred nariadením predbežného opatrenia u tohto rodiča nachádza. To znamená, že na daný vzťah, že dieťa bude i naďalej ponechané u matky sa nevyžaduje potreba dočasnej úpravy. Matka vo svojom odvolaní prezentuje súdu ňou podaný výklad vzájomných rozporov medzi rodičmi maloletej, pričom argumentuje najmä udalosťou zo dňa 15.12.2013, ktorú navyše prezentuje klamlivo, účelovo a úplne opomína, že bola to samotná matka, kto danú situáciu vyprovokoval bez ohľadu na záujmy dcéry A.. Matka sama na pojednávaní dňa 22.10.2013 uviedla, že nebráni maloletej vzťahu so mnou a že máme dobrý vzťah, na pojednávaní vo veci dňa 12.12.2013 uviedla, že som ju nikdy neudrel a na pojednávaní vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19P/73/2013, že som maloleťou nikdy fyzicky nenapadol z čoho vyplýva, že s dcérou mám dobrý vzťah a nikdy som jej neublížil, preto považujem za absurdné, aby mu bolo len a výlučne v dôsledku vyhrotených vzťahov medzi samotnými rodičmi dieťaťa upierané stretávať sa so svojou dcérou. Celá udalosť dňa 15.12.2013 má svoj pôvod v tom, že bezprostredne pred uvedeným dňom, t.j. 12.12.2013, matka na pojednávaní na Okresnom súde Trnava v tejto právnej veci sa dozvedela, že som podal žiadosť o úpravu styku s dcérou predbežným opatrením, preto vediac o tejto reálnej hrozbe hneď najbližší víkend zneužila a traumatizovala vlastné dieťa len preto, aby získala čokoľvek, na základe čoho by súd predbežné opatrenie nenariadil. Na základe konania matky, bol nútený ísť sám za psychiatrickou a požiadať ju o potvrdenie, že je spôsobilý vychovávať dcérku. Takéto potvrdenie vydala MUDr. R. J., psychiatricka a to dňa 10. januára 2014, ktorá uviedla, že aktuálne otec má predpoklady výchovne pôsobiť na dieťa ako aj to, že by bolo namieste nielen jeho psychiatrické vyšetrenie, ktorému sa vôbec nebráni, ale i psychiatrické vyšetrenie samotnej matky, ktorá však od počiatku ich vzťahu takéto vyšetrenie odmieta. Podľa jeho názoru matka chce doceliť to, aby bola popretá jeho roľa pri výchove maloletej a to akýmikoľvek prostriedkami a za tým účelom neváha použiť lživé a nepravdivé informácie. Sama mu poslala SMS, z ktorej vyplynulo, že jeho roľa otca prichádza vo vyššom veku, pričom jeho názor na toto obdobie je bezobsažný. Len ona vie najlepšie, čo malá potrebuje, avšak jej názor v tomto smere nikdy nerešpektoval.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (pretože tu šlo o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa a takto i o jedno z konaní zahájiteľných aj bez návrhu - v ktorých konaniach súdy nie sú viazané návrhmi účastníkov vrátane nedostatku viazanosti odvolacích súdov odvolacími návrhmi) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (keďže tu nešlo o rozhodnutie vo veci samej a zároveň ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu), pričom dospel k záveru, že napadnuté uznesenie síce nemožno považovať za celkom správne (najmä v dôsledku nie dostatočne úplného posúdenia veci okresným súdom po právnej stránke), a tu je treba dať za pravdu tzv. odvolacej námietke matky, odvolaniu matky však napriek tomu nešlo priznať ňou (odvolaním) sledovaný úspech (ktorým by bolo možno rozumieť len zákaz styku otca s maloletou A.).

Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 221 ods. 3 O. s. p., ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, zruší rozhodnutie, len ak zastavuje konanie.

Odvolačný súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa o predbežnom opatrení iba potvrdiť alebo zmeniť. Jeho zrušenie prichádza do úvahy iba vtedy pokiaľ sa konanie zastavuje, čo má prispieť k tomu, aby dočasná úprava pomerov bola poskytnutá skutočne v reálnom čase a aby nedochádzalo k zrušovaniu rozhodnutí súdov prvého stupňa len pre procesné nedostatky.

Podľa § 76 ods. 1 písm. b/ O. s. p. predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkovi najmä, aby odovzdal dieťa do starostlivosti druhého z rodičov alebo do starostlivosti toho, koho označí súd a podľa písm. f/ tohto ustanovenia, aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal alebo niečo znášal.

Podľa § 36 ods. 1 Zák. o rodine rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Pri vyjdení z obsahu zhora citovaných ustanovení a tiež z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa má za to, že v tomto prípade úprava pomerov aj za pomoci predbežného opatrenia bola namieste a to preto, že za nesporný bolo treba aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní považovať nedostatok spolužitia rodičov maloletej, preto bolo zjavné, že úprava výkonu rodičovských práv a povinností aj vo forme rozhodnutia len dočasnej povahy (predchádzajúceho tomu konečnému po vykonanom dokazovaní) je za takejto situácie opodstatnenou.

Súd prvého stupňa si preto základnú otázku potreby úpravy pomerov v tejto veci predbežným opatrením vyriešil správne čo však už bez ďalšieho neplatilo u následnej právnej otázky.

Ak pre rozhodovanie súdu o predbežnej úprave výkonu rodičovských práv a povinností (v časti zabezpečenia stabilného výchovného prostredia maloletého dieťaťa aspoň do tej miery, do akej to umožňuje povaha konania o predbežnom opatrení) bolo najvýznamnejším, že tu neexistovalo nič spochybňujúce výchovnú spôsobilosť matky (na čom nič nemenilo ani tvrdenie otca o rovnocennosti jeho výchovnej spôsobilosti).

Súd prvého stupňa však pri svojom rozhodovaní v tejto časti nie celkom dostatočne prispôbil povahu svojho rozhodnutia konkrétnym okolnostiam prípadu (predovšetkým teda stavu v čase jeho rozhodovania, tu por. aj § 154 ods. 1 a § 167 ods. 2 O. s. p.).

Ak pred rozhodovaním o návrhu na predbežné opatrenie preukázateľne nedošlo k žiadnej dohode rodičov, vydaniu rozhodnutia súdu či k inej skutočnosti zakladajúcej celkom konkrétny spôsob úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej, možnosť vydania predbežného opatrenia o výkone rodičovských práv a povinností k maloletej predstavovanej právom na styk s ňou (u toho rodiča, ktorý by dieťa nemal mať prevažne v starostlivosti) závisí od celkom bezpečného ustálenia osoby toho rodiča, ktorý by mal mať dieťa (čo aj len pre čas do konečného rozhodnutia) vo svojej starostlivosti. Povaha rozhodnutia o uvádzanej primárnej otázke (starostlivosti o maloleté dieťa) potom vyplýva a/ z faktického stavu v čase rozhodovania súdu a b/ z akceptovateľnosti pretrvávania takéhoto faktického stavu.

Ak totiž kritériá zmienené už vyššie nasvedčovali opodstatnenosti predbežnej starostlivosti matky (otec by totiž pri záujme na opaku musel byť presvedčený o výchovnej nespôsobilosti matky, resp. o vlastnej schopnosti postarať sa o maloletého podstatne lepšie než matka, nakoľko dôvodom pre destabilizáciu skoršieho výchovného prostredia nie sú len rovnocenné výchovné podmienky druhého rodiča a o preukázanie či aspoň osvedčenie čohokoľvek v tomto smere ani podľa odvolacieho súdu nešlo), vydanie predbežného opatrenia spôsobom predpokladaným v už vyššie citovanom ustanovení § 76 ods. 1 písm. b/ O. s. p. by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by sa predbežným opatrením malo zabezpečiť odňatie dieťaťa z dispozičnej sféry toho rodiča, ktorý by ho podľa zamýšľanej úpravy v starostlivosti nemal mať (tu matka) a jeho prenesenie do dispozičnej sféry druhého z rodičov (tu otec), resp. i inej osoby.

O taký prípad však v prejednávanej veci nešlo, pretože maloletá sa už v čase rozhodovania napadnutým uznesením nachádzala (fakticky) v starostlivosti matky (čiže u toho rodiča, u ktorého by aj pri riadení sa vyššie podanými úvahami prinajmenšom do rozhodnutia vo veci samej s výhradou možnej zmeny pomerov aj v priebehu takéhoto konania mala ostať). Pretože k žiadnej zmene v tomto nedošlo ani v odvolacom konaní, predbežné opatrenie ukladajúce matke maloletú odovzdať otcovi ani naopak (uloženie otcovi povinnosti vydať dieťa matke) neprichádzalo do úvahy. To i v spojitosti s podaním návrhu na predbežnú úpravu pomerov matkou (rodičom hodlajúcim len právne legalizovať existujúci faktický stav).

Odôvodnenou v tejto veci bola preto len právna konzervácia aktuálneho faktického stavu vyjadriteľná tak, že sa maloletá predbežne ponechá v starostlivosti matky a to bol dôvod, pre ktorý odvolací súd síce čo do osoby rodiča majúceho takúto starostlivosť vykonávať sa stotožnil so súdom prvého stupňa, právne však podľa § 220 O. s. p. napadnuté uznesenie v príslušnej časti zmenil (čiastkový výrok pod 1. tohto uznesenia odvolacieho súdu).

Napokon odvolací súd pristúpil i k otázke úpravy styku, ktorý rodičovi nemajúcemu dieťa v starostlivosti zabezpečuje podiel na výchove dieťaťa, pričom na vylúčovanie ho z takéhoto výchovného pôsobenia musia byť naozaj závažné dôvody a zverovať takéto rozhodnutie až konečnému rozhodnutiu môže zvlášť pri náležite eskalovanom konflikte rodičov dieťaťa spôsobiť nežiaduci následok v podobe odcudzenia sa dieťaťa a jedného jeho rodiča.

Napriek animozite rodičov, ktorá má jednoznačne vplyv na ich správanie sa, ktoré malo vyústiť do fyzického napadnutia matky dňa 15.12.2013, ktorá v tomto smere podala oznámenie o priestupku, mal odvolací súd za to, že nie je dôvod styk neupraviť a to v rozsahu poskytujúcom aj otcovi primeraný podiel na starostlivosti o maloletú, keď doposiaľ nie je žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval, že otec skutočne nie je schopný takejto starostlivosti na viac, keď predložil správu vyhotovenú psychiatrom dňa 10.1.2014, kde tento konštatuje, že otec má predpoklady výchovne pôsobiť na dieťa.

Naopak úprava styku je vzhľadom k tomu, že je tu dlhšie trvajúca absencia tohto styku, odmietavý postoj maloletej k otcovi, ako odraz narušených vzťahov medzi rodičmi, nevyhnutná a nie je možné tieto riešiť na úkor maloletej, pretože najmä v útľom veku dieťaťa je tu nebezpečenstvo „ zabudnutia “ na druhého rodiča a nadmerná fixácia na matku tu nie je pozitívnou hodnotou, ktorú by bolo treba posilňovať. Je treba uviesť, že pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je - ani pri plnom rešpektovaní práv samej maloletej - zákonného, o to menej ústavného právneho dôvodu na to, aby rodičovi, v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, bol styk s ním zakázaný. Je na rodičoch, aby maloletá bez ohľadu na svoj vek pociťovala, že rodičia sa vzájomne akceptujú a nesprávajú sa voči sebe opozične, pričom je treba poznamenať, že nie je vhodné vyhotovovanie obrazových záznamov z konfrontačných stretnutí rodičov za prítomnosti dieťaťa, a to z akéhokoľvek dôvodu.

V tomto smere odvolací súd dospel k záveru o primeranosti styku v rozsahu dva a polhodinových časových úsekov v dvoch zo siedmich dní týždňa, v ktorom styk otcovi umožňujú tak jeho pracovné povinnosti, ako aj denný režim maloletej A.. Do istej miery menší rozsah styku (v rámci dní na to určených) považoval za opodstatnený pre relatívne útlejší vek maloletej, ktorý bolo nevyhnutné prispôbiť jej dennému režimu a zároveň s ohľadom na materinské povinnosti matky, pričom upravil styk za jej prítomnosti aj s ohľadom na ňou predloženú správu vyhotovenú dňa 9.1.2014 klinickým psychológom Fakultnej nemocnice Trnava, v zmysle ktorej psychológ neodporučil momentálne odlučovať dieťa od matky a kontakt s ním odporučil len v jej prítomnosti. Za účelom vylúčenia akýchkoľvek pochybností sa bydliskom matky maloletej rozumie adresa, na ktorej matka s maloletou býva.

Záverom je potrebné uviesť, že nariadením predbežného opatrenia ide o ingerenciu súdu len dočasnú a predbežné opatrenie nemá prejudikovať rozhodnutie vo veci samej, ktoré môže byť po úplnom zistení

skutkového stavu odlišné od dočasnej úpravy pomerov, a ak sa v priebehu konania zmenia okolnosti, za ktorých bolo nariadené, môže byť súdom zrušené a prípadne nariadené nové z úradnej povinnosti aj bez súhlasu účastníkov konania v zmysle § 102 ods.2 O.s.p..

Pre vyššie uvedené dôvody napokon došlo k vecnej zmene v zmysle § 220 O.s.p. napadnutého uznesenia o predbežnom opatrení aj v časti úpravy styku.

O trovách konania potom odvolací súd (obdobne ako pred ním už súd prvého stupňa) nerozhodoval, nakoľko tu okrem zásadnej možnosti rozhodovania o trovách predbežného opatrenia až v rámci rozhodnutia o veci (§ 145 O.s.p.) šlo o konanie zahájitelné aj bez návrhu, v ktorom právo na náhradu trov konania účastníkov nevzniká zo zákona (podľa bezvýnimočného pravidla zakotveného v ustanovení § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Súd prvého stupňa ani odvolací súd by preto nemohol o takejto otázke rozhodnúť inak než prevzatím zákonnej úpravy, takže by tu o rozhodovanie ani nešlo (tým je len výber medzi aspoň dvoma do úvahy prichádzajúcimi možnosťami), a preto takúto zdanlivú nezvyčajnosť (nerozhodovanie o trovách) postačovalo vysvetliť len v odôvodnení rozhodnutia (ako to práve teraz urobil i tunajší súd).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.